

Biografia de Robèrt Lafont

Poèta, pensaire, assagista, lingüista, escrivan de teatre, istorian (de la literatura e medievista), òme politic, romancièr, poliglòt... e grand amorós de la lenga occitana!

Robèrt Lafont, nasquèt a Nimes lo 16 de març de 1923.

Saique l'occitan de Lafont li venguèsse de sos grands qu'èran de Nimes, que los costejava pendent las vacanças e, benlèu per d'unas annadas escolaras ?

Robèrt Lafont foguèt un escolan dels bons, que capitèt tot sens dificultats. Obtenguèt lo bachelierat en 1940.

Se trapèt dins la resisténcia en 1944 per participar a la liberacion de Nimes. A la seguida d'aquò foguèt un temps secretari del Prefècte-Comissari de la Republica a la Liberacion.

Mas demorèt pas de longa dins l'aparelh administratiu d'Estat.

Faguèt puèi de professor agregat de letras classicas a Nimes, e foguèt cargat de corses a l'Universitat Paul Valery per Carles Camprós.

En 1945, Robèrt Lafont participèt a la fondacion de l'Institut d'Etudis Occitans que remplaçava la Societat d'Estudis Occitans (SOE) discreditada per son comportament pendent l'ocupacion. L'IEO se plaçava, tre sa naissença, coma eissida de la Resisténcia al nazisme, e beneficièt de l'apièg d'intellectuals parisencs coma Jean Cassou, Tristan Tzara o Joë Bousquet, e del sosten de personas de poder coma lo rector Dottin o lo prefècte Bertaux.

En 1946, Robèrt Lafont fondèt la revista l'Ase negre.

Al cap de la segonda guèrra mondiala, Robèrt Lafont causiguèt l'ensenhament, aprèp una tempora ont trabalhèt a la prefectura de Gard, a Nimes.

Quand lo nomenèron professor de letras classicas a Seta, demandèt sulpic una autorizacion al rector de l'epòca per far de corses d'occitan.

Quand lo nomanèron a Arle e a Nimes puèi, contunhèt amb l'occitan.

En 1950, Robèrt Lafont venguèt secretari general de l'IEO que prenguèt la seguida de Max Roqueta.

Aquel ensenhament voluntarista de l'occitan, son accion militanta de cercaire en domeni occitan, la qualitat de sa produccion d'escrivan lo menèron a jónher En Carles Camprós a l'Universitat de Montpelhièr. Sos corses, son vam militant e la pertinéncia de sas cercas

influencèron prigondament un molon d'estudiants. Acabèt amb lo títol de professor emerit de l'Universitat Paul Valéry de Montpelhièr.

En 1948, un deputat catalan despausèt un projècte de lei per las lengas de França. Robèrt Lafont participèt a la pression militanta que menèt a la votacion de la lei Deixonne al mes de genièr de 1951. Sa correspondéncia, amb Ismaël Girard, Felís Castan, Berthaud, Elena Gracia o Max Roqueta, despausada al CIRDÒC en 2006, ne fa fe.

La part d'activitat que Robèrt Lafont dediquèt a l'accion politica demorèt bèla e, en 1960, participèt a la creacion del Conselh Nacional de Defensa de las Lengas e Culturas Regionalas (CNDLCR) ont faguèt intrar lo Felibritge. Aquel organisme s'esperforcèt d'enlargar la lei Deixonne e mantenguèt una pression permanenta sul ministèri a prepaus de la question de las lengas e culturas dichas regionalas.

En 1962 Robèrt Lafont fondèt lo Comitad Occitan d'Estudis e d'Accion.

Robert Lafont, òme d'esquèrra e regionalista (mas pas nacionalista), menèt la batalha de las idèas per las annadas 60, e lo sieu libre, *La révolution régionaliste*, foguèt remarcat e legit pels menaires de l'esquèrra francesa de l'epòca coma Mendès France, Rocard o Mitterrand. Robèrt Lafont tirèt l'occitanisme de mai en mai cap a una rompedura totala amb lo sistèma en plaça. En 1968 foguèt fòrça actiu amb l'idèa de « colonialisme interior ».

De 1969 a 1974 lo sieu combat se desplaçèt progressivament e crosèt lo del Larzac. En 1971 fonda « Luta Occitana ».

En 1974 s'endralhèt cap a una candidatura a las eleccions presidencials francesas mas poguèt pas complir amb las condicions prealablas. Intra en contacte amb Mitterrand e sosten sa candidatura. En 1978, capita de ligar la lucha obrièra contra lo plan Barre amb la reivindicacion occitana.

1980. Lo Congrès de l'IEO a Orhac marquèt coma una fin. L'IEO èra en crisi e espetèt. La lista Alternativa de Robèrt Lafont es minoritària. Yves Roqueta pren la presidéncia de l'IEO. En 1981, Robèrt Lafont quita l'IEO ont militèt pendent 35 ans. A sa seguida, la part mai bèla dels universitaris s'aluenhan definitivament de l'IEO.

Robèrt Lafont contunhèt una òbra literària e scientifica jamai abandonada.

En 1981, l'arribada de Mitterrand al poder li faguèt esperar la mesa en òbra de la 95ena proposicion del candidat, aquela que prometiá una plaça mai digna a las lengas de França. Mas lèu, la decepcion foguèt giganta e la proposicion aquela foguèt enterrada.

En 2003, sul Larzac, sostenguèt la creacion del movement altermondialista « Gardarem la Terra » que ne signèt lo tèxt fondador.

Òme de letra, ciutadan e militant, ideològ mas tanben pragmatic, Robèrt Lafont foguèt un òme d'accion occitan. Portat per un vertadièr vam occitan.

Se pensèt coma la consciéncia d'Occitània e desirèt de comunicar al mond aquela occitanitat qu'esclairava sa vida.

Nos daissa una òbra tras que bèla, baste que legiscam la sieuna bibliografia.

Amb doas caracteristicas particularas:

- Publiquèt en occitan, en francés, en catalan e en italian,
- Marquèt una rompedura totala amb la tradicion folclorica anteriora e ancorèt la creacion intellectuala occitana dins una tradicion mai mondiala.